

عنوان مقاله:

مدح درباری در دیوان خاقانی و متنبنی

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس ملی نوآوری و تحقیق در فرهنگ، زبان و ادبیات فارسی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

احمدنور وحیدی - استادیار مجتمع آموزش عالی سراوان

خلاصه مقاله:

همانطور که از اسم مدح درباری پیداست، شاعر به واسطه ی نبوغ خود و یا با سفارش بزرگی به دربار راه پیدا کرده عموماً برای خوشایند سلطان و اطرافیان وی مدایحی را می سروده است. هم متنبنی و هم خاقانی به واسطه ی کسانی توانسته‌اند به دربار شاهان بزرگ راه پیدا کنند. خاقانی بواسطه ی استادش ابوالعلاء به دربار منوچهر شروانشاه راه یافت و تخلص او که حقایقی بود به خاقانی تغییر داده شد و متنبنی هم بواسطه ی ابوالعشایر حمدانی به دربار سیف الدوله راه پیدا کرد. در طول تاریخ شعر عربی و فارسی یکی از دلایل رشد و شکوفایی شعر و ادب، وجود دربارهای پادشاهان و حمایت مادی و معنوی آنان از شاعران بوده است. بالطبع شاعران نیز سعی می‌کرده اند خود را به یکی از این دربارهای حامی شعر نزدیک سازند.

کلمات کلیدی:

مدح، دربار، خاقانی، متنبنی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1693383>

